

selv om regulativ angående underholdsbidrag til børn født uden for ægteskab ikke nævner denne mulighed. Ifølge praksis hæftede flere bidragspligtige tilsammen for ét bidrag. Ved den i indledningen nævnte skrivelse af 2. juni 1953 fra statsministeriet til landshøvdingen gennemførtes den ordning, der fandtes i dansk ret indtil loven af 1960, hvor hver bidragspligtig skal betale fuldt ud. Et bidrag går til barnets underhold, medens resten indgår i kommunens kasse.

Forslaget medfører en i Grønland hidtil ukendt adgang til at fastslå egentligt faderskab til børn født uden for ægteskab. Denne reform er tiltrådt af landsrådet, om end med en lille ventil for så vidt angår retsvirkningerne af faderskab med hensyn til arveretten, jfr. den grønlandske arvelovs § 36.

Efter forslaget bevares muligheden for, såfremt betingelserne for at fastslå faderskab ikke er til stede, at afgøre sagen med, at én mand alene eller flere samtidig pålægges bidragspligt. Forslaget adskiller sig derved på afgørende måde fra § 6 i lov nr. 200 af 18. maj 1960, hvorefter man kun kan dømme til faderskab eller frifinde, medens der ikke er mulighed for pålæggelse af bidragspligt. Det praktiske hovedgrundlag for den ved loven af 1960 gennemførte lovændring i Danmark er det forhold, at de biologiske bevismidler er undergået en sådan udvikling i de senere år, at der fra dem vil kunne hentes en væsentlig hjælp ved udøvelsen af et friere dommerskøn, hvor moderen inden for avlingstiden har haft samleje med flere mænd.

Til brug ved overvejelserne af, om den danske bestemmelse er egnet til indførelse i Grønland, er der indhentet en udtalelse fra retslægerrådet af 15. oktober 1960, der anfører:

„Ved sagens tilbagesendelse skal retslægerrådet udtale, at det i retslægerrådets skrivelser af 12. maj 1953 og 11. maj 1960 om de biologiske bevismidlers anvendelighed anførte principielt er baseret på forholdene i det egentlige Danmark og ikke uden videre kan overføres på grønlandske forhold.

De forskellige blodtypeanalyser hyppigheder i den grønlandske befolkning er endnu kun ufuldstændigt kendt, omend det for flere blodtypebestemmelser vedkommende er åbenbart, at de afviger fra den danske befolknings i øvrigt. Hertil kommer, at den grønlandske befolkning i hvert fald tidligere, og formentlig til dels endnu, lever i relativt små ret isolerede samfund, inden for hvilke de forskellige blodtypehyppigheder rent tilfældigt kan variere betydeligt. Endelig vil den omstændighed, at de udlagte mænd i faderskabssager fra Grønland som regel repræsenterer såvel grønlandere som egentlige danskere, yderligere komplicere forholdene.

En afvigelse fra de for den øvrige danske befolkning gældende teoretiske udelukkelsesprocenter er således meget vel tænkelig, omend den vil være vanskelig at beregne på det foreliggende materiale, og eventuel blodtypestatistisk vurdering i sager uden faderskabsudelukkelse vil som regel ikke være forsvarlig eller mulig på det foreliggende grundlag.

Et endnu vigtigere moment er imidlertid, at de tekniske vanskeligheder ved typebestemmelsen af prøver fra Grønland vel er delvis overvundet, hvad angår systemerne A_1A_2BO -MN- og RH, men prøvernes kvalitet ved modtagelsen på retsmedicinsk institut er dog som regel en sådan, at typebestemmelsens sikkerhed knap er så stor som ved typebestemmelse på prøver fra det øvrige Danmark. Med hensyn til de nyere systemer som f. eks. Kell- og Duffy-systemerne og til en vis grad P-systemet er forholdet imidlertid, at prøvernes kvalitet som regel ikke tillader en sikker typebestemmelse med de forhåndenværende sera. Erfaringsmaterialet vedrørende serumtype-systemer som f. eks. Hp-systemet er endnu for ringe til, at det kan afgøres, om det vil være muligt at nå til en sikker bestemmelse af disse.

Sammenfattende kan det siges, at den udvikling af de biologiske bevismidler, der har dannet baggrund for den i Danmark gennemførte lovændring, på nuværende tidspunkt ikke kan følges op, når det drejer sig om faderskabssager involverende grønlandere og/eller blodprøver fra Grønland.“

Betydningen af det i erklæringen anførte er, at retten, i tilfælde hvor flere mænd er inddraget, oftere end i Danmark vil være afskåret fra at udelukke faderkabet for nogle af de implicerede og være uden vejledning ved overvejelser angående, hvis faderskab er mest sandsynligt. Den danske regel, der i disse situationer vil føre til frifindelse af alle implicerede, vil derfor være uheldig.

Bestemmelsen i § 6 er tiltrådt af landsrådet, som dog samtidig har givet udtryk for, at man navnlig inden for person- og familierettens område, hvor der i øvrigt i vidt omfang er gennemført retsenhed med det øvrige Danmark, bør arbejde på at søge indført ensartede regler, så snart mulighederne herfor foreligger. Det samme synspunkt er gjort gældende af justitsministeriet. Ministeriet for Grønland er ganske enig i, at det bl. a. på grund af den hyppige befolkningsudveksling i begge retninger er af allerstørste betydning, at man har samme regler i Grønland som i den øvrige del af riget inden for dette lovgivningsområde. Man vil fra ministeriets side bestræbe sig på at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for gennemførelse af den danske børnelovs bestemmelser. I forbindelse hermed er der